

Đêm Noel Đẹp Nhất Trong Đời.

Cậu bé Antonie giật mình thức giấc. Đêm nay là đêm Noel, bố mẹ đã đi dự Lễ Nửa đêm. Cậu vừa qua một cơn bệnh ngặt nghèo, còn yếu nên phải ở nhà một mình. Như lời kể của mẹ, cậu tin rằng lát nữa đây, khi bố mẹ trở về, các đôi giày của cả nhà để trước lò sưởi sẽ đầy ắp quà của Chúa Giêsu Hải Đồng.....

Đang miên man suy nghĩ, Antonie chợt nghe có tiếng động rất khẽ, cậu tự nhủ:

- Ô đúng là bé Giêsu đang tới nhà mình rồi đó, ta phải bắt ngờ hù cho Chúa giật mình mới được!

Cậu rón rén ra khỏi giường, xuống thang gác, nhẹ nhàng bước về gian bếp, nơi vừa phát ra tiếng động. Cửa bếp chỉ hé mở, lọt ra ngoài một tia sáng yếu ớt. Cậu bé dừng lại, hồi hộp suy nghĩ:

- Chà, chắc bé Giêsu không tìm ra cái nút mở điện nên đành dùng nến đây.

Và, cậu đã bất ngờ kéo mạnh tay nắm cửa, chút ánh sáng leo lét liền tắt ngúm và có tiếng lịch kịch đung chạm vội vàng. Antonie lại nghĩ:

- Chắc Chúa Giêsu bị giật mình rồi đây, ta phải mau trấn an Chúa kéo tội nghiệp!

Cậu vội bấm nút mở đèn, ánh sáng như chói lòa gian bếp. Ô kia, chỉ có một người đàn ông đứng tuổi, ăn mặc khá nghèo nàn, đang lúng túng trước lò sưởi, một tay cầm một hộp kẹo chocolate khá to, một tay cầm lấy miệng một cái bao tải căng phồng, phía dưới là đôi giày của Antonie.

Cậu bé nheo mắt nhìn người khách lạ:

- Ủa, cháu cứ ngỡ là bé Giêsu...

Tên trộm hoàn toàn bị bất ngờ, giờ đây lại càng ngẩn ngơ trước vẻ hồn nhiên của em bé chủ nhà. Đây là lần đầu tiên trong đời, một em nhỏ đã nói chuyện với hắn mà không có một chút gì là sợ hãi kinh khiếp.

Antonie lại chợt toét miệng cười reo lên:

- A, cháu biết rồi, bác chính là thánh Giuse. Chắc bé Giêsu lại cũng bị bệnh như cháu nên bác mới phải đi tặng quà thay, phải không bác? Tội nghiệp bé Giêsu, mà cũng tội nghiệp cho bác phải vất vả nữa.... Ấy, cháu phải xin lỗi bác mới đúng, bác đang làm việc mà cháu lại đi tò mò xuống đây.... Nhưng mà, ô kìa, hộp kẹo đẹp quá, chắc bác vừa mới lấy ra và định đặt lên đôi giày cháu phải không ạ? Ôi, thích quá!

Tên trộm càng lúc càng ngỡ ngàng, không kịp phản ứng gì sau một loạt câu nói huyền thuyên dễ thương của chú bé ngây thơ. Antonie lại tíu tíu hỏi:

- Bác Giuse ơi, thế Chúa Giêsu Hải Đồng gởi cái gì cho bố mẹ cháu vậy?

Người đàn ông mỉm cười tự đắc thầm trong bụng: "*Ái chà, cái thằng ăn trộm chuyên nghiệp như mình mà lại là ông Thánh Giuse cơ đấy! Không thể tưởng tượng nổi! Đành vậy, không thì lộ tẩy mất...*" Thế là ông ta có vẻ thích thú với vai kịch bất ngờ hi hữu này, bèn giả vờ tự nhiên đặt hộp kẹo lên trên đôi giày của cậu bé, rồi cho tay vào lục trong chiếc bao tải chứa những món đồ mới vợ vét được, rút ra một chiếc ống điều mới toanh và một chiếc khăn quàng bằng len thật đẹp. Bé Antonie thấy thế thì reo lên:

- A, cái này của bố, còn cái này thì dành cho mẹ! Bác ơi, bác tốt bụng quá đi mất, mà sao bác lại biết đúng ý muốn của mọi người thế? Mẹ cháu có kể với cháu là bố cháu rất mong có được cái ống điều mới từ hôm lỡ tay làm rơi vỡ mất, mẹ cháu định mua tặng nhưng lại bảo chưa tiện dịp đi phố. Còn bố cháu thì đã định tặng mẹ cháu cái khăn từ khi trời mới chuyển lạnh nhưng lại chưa kịp lãnh lương. Cháu biết rõ lắm, bởi vì chuyện gì bố mẹ cháu cũng đều tâm sự riêng với cháu cả. Còn bác, làm sao mà bác lại có thể đoán trúng tất cả như vậy nhỉ?

Tên trộm nghe đến đây thì dường như hơi chần chừ một chút, rồi liền quyết định rút ra khỏi bao tải thêm một gói xúc xích thật ngon.

Antonie há hốc miệng, em không thể nào tin rằng gia đình không mấy khá giả của em lại có thể hưởng được một niềm vui lớn như thế trong đêm Giáng Sinh năm nay. Bé chạy ào đến, ôm chầm đôi tay gân guốc xạm đen của tên ăn trộm mà em vẫn ngỡ là bác Giuse hiền hậu. Một cảm giác thật kỳ diệu! Đôi lòng bàn tay nhỏ bé ấm áp làm cho ông ta chợt nhớ lại những chiếc còng bằng thép lạnh ngắt của cảnh sát đã từng hơn một lần xiết vào cổ tay ông.

Nhưng rồi, gương mặt ông ta chợt đanh lại khi quay về với thực tại: “*Phải chuẩn ngay thôi, bố mẹ thằng bé sắp về rồi!*” Thế là ông vùng mạnh khỏi đôi tay chú bé, vội vàng định bỏ đi. Antonie ngẩn ngơ một thoáng, rồi chạy vội theo, níu lấy chiếc áo khoác cũ mềm của ông ta:

- Bác ơi, cháu chưa kịp cảm ơn bác. Cháu biết bác phải vội đi trao quà cho nhiều nhà khác nữa, nhưng bác nán lại một tí đã nào. Thứ nhất, bác cho cháu gửi lời cảm ơn Bé Giêsu, Chúa Hải Đồng của cháu nhé. Thứ hai, lễ Noel sang năm, bác lại nhớ ghé thăm nhà cháu nữa n! Và cuối cùng là, cháu.... cháu không để cho bác đi ngay bây giờ nếu như bác không chịu cho cháu hôn bác một cái.

Tên trộm lại một lần nữa xúc động đến rưng rưng. Ông ta rụt rè cúi xuống bỗng em bé lên và đưa một bên má gầy còm hốc hác của mình ra. Nụ hôn thơ ngây làm cho những giọt lệ chợt trào ra, lăn dài trên khuôn mặt hằn sâu những tủi nhục và đen tối. Thật êm dịu, thật hạnh phúc xiết bao khi còn có được một chút thương yêu tin cậy trong cuộc đời. Ông ta chỉ muốn khoảnh khắc này cứ kéo dài mãi mãi.

Bé Antonie chợt bật cười phá vỡ giây phút đang lắng đọng:

- A, cháu bắt đền bác Giuse đây, bác chớ chịu cạo râu, râu bác cứng ơi là cứng, nó đâm cả vào mặt cháu đây này!

Người đàn ông lúng túng vội dỗ dành em bé:

- Bác xin lỗi cháu. Thôi khuya lắm rồi, chắc bố mẹ cháu cũng sắp về, bác phải đi ngay thôi cháu ạ!

Ngoảnh nhìn lần cuối chiếc lò sưởi lại đầy ắp quà Noel như lúc mới tới, kẻ khốn khổ vắt chiếc bao tải rỗng không lên một bên vai gầy còm, mỉm cười với chú bé hạnh phúc, rồi nhanh tay mở cửa sau, mất dạng vào trong đêm tối lạnh giá.

Xa xa, nơi ngôi nhà thờ nhỏ bé rực sáng, chuông đã reo vui báo hiệu Thánh Lễ Nửa Đêm Vọng Giáng Sinh vừa tan. Chắc hẳn đêm Noel năm nay, có ít nhất một người sẽ phải nhin đói, nhưng ông ta lại đã có được điều quý giá vô ngần, đó là một niềm tin thơ ngây của trẻ nhỏ có sức cải hóa cả một cuộc đời tội lỗi vô vọng...